

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 15509

гр. София, 10.04.2024 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 45 СЪСТАВ, в закрито заседание на десети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ГЕРГАНА К. ГЕОРГИЕВА

като разглежда докладваното от ГЕРГАНА К. ГЕОРГИЕВА Гражданско дело № 20241110104349 по описа за 2024 година

Производството е образувано по искова молба от Е. Д. М. против .. с която се претендира да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца сумата от 24 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинените му в резултат на действия на служители на Прокуратура на Р.България по отказ и неадминистриране на жалба с правно основание чл. 422 от НПК, и съставляващи нарушение правото на ЕС и ООН по пр.пр. № 857/2020г. на САП, в периода от 19.10.2020 г. до 31.12.2023г.

Съдът намира иска за недопустим по следните съображения: Въз основа на твърденията на ищеца, предявеният иск следва да се квалифицира по чл.2в от ЗОДОВ. Съгласно тази разпоредба държавата отговаря за вредите, причинени от нейни служители при достатъчно съществено нарушение на правото на ЕС. Константно е разбирането в практиката на ВКС, че след подаването на исковата молба в съда се извършва проверка на нейната допустимост и редовност. Наличието на правен интерес и надлежна процесуална легитимация на страните са абсолютни процесуални предпоставки, за наличието на които съдът следи служебно. Ако се констатира тяхната липса, съгласно чл. 130 ГПК, съдът следва да върне исковата молба и да прекрати производството по делото. Както в съдебната практика, така и в правната теория се приема, че наличието или липсата на правен интерес, по общо правило се определя според твърдяното от ищеца. Съдът преценява допустимостта на иска /от гледна точка наличието на правен интерес/ според това, какво ищецът сочи за спорните отношения между него и ответника в исковата молба. В зависимост от твърденията на ищеца, съдът определя съществува ли правен спор, кои са надлежните страни по него, в компетентността на съда ли е разрешаването му и съществува ли за ищеца интерес от търсената защита. В този смисъл, правният интерес от предявения иск не може хипотетично да се обосновава с предполагаема отговорност на съответното лице, ако тя не се извежда от изложението на фактите и обстоятелствата в исковата молба и заявления петитум. Наличието на правен интерес се преценява винаги конкретно, въз основа на логично обосновани твърдения, наведени в исковата молба, като интересът трябва да е съществуващ /да има правен спор между ищеца и лицето, посочено за ответник/ и

конкретен, а не хипотетичен. Съдът има задължение да се произнесе по съществото на спора само в случаите, когато искът е допустим и надлежно предявен. В случая се твърди, че нарушението на служители на Прокуратура на Р.България се изразява в бездействие за администриране на жалба по пр.пр. № 857/2020г., с която ищецът моли да бъде незабавно освободен, като осъден по непредявени обвинения. На настоящия съдебен състав е известно, че в СРС ищецът е образувал множество дела срещу Прокуратура на Р.България на едно и също основание, но за претенция за обезщетение за различен процесен период. По реда на чл. 2в от ЗОДОВ се разглеждат искове срещу държавата за вреди от нарушение на правото на Европейския съюз. В настоящата искова молба ищецът навежда оплаквания от бездействие на Прокуратурата по негова жалба, изразяващо се в „мълчалив отказ“ да се произнесе. Следва да се има предвид, че защитата, която законът указва, че държавата дължи на граждани по ЗОДОВ се отнася до лица, които са били субекти на прилагане на принудителни, наказателни или административнонаказателни мерки и наказания, за които е установено, че са били незаконосъобразни. От този закон не могат да се ползват лица, които считат, че не са удовлетворени техни оплаквания по повод подавани от тях „жалби“. Субективното възприятие на ищеца за несъответствие на националната нормативна база с правото на ЕС не е достатъчно, за да бъде иска по чл. 2в ЗОДОВ процесуално допустим.

Следва да се посочи освен това, че соченото нарушение на ХОПЕС в исковата молба, не е относимо. Хартата ще се прилага в случай, че Прокуратурата е прилагала съюзна правна норма, а в настоящата хипотеза същата е била сезирана с жалба по реда на НПК, като са прилагани норми от вътрешното право, а не от правото на ЕС, поради което ХОПЕС не се прилага. Твърдението за нарушение на ЕКПЧОС само по себе си е извън приложното поле на чл. 2в ЗОДОВ, защото ЕС все още не се е присъединил към ЕКПЧОС, поради което ЕКПЧОС не е част от правото на ЕС. Освен това ЕКПЧОС се прилагат субсидиарно, доколкото липсва вътрешна правна уредба или норма от вътрешното право е тълкувана и приложена в нарушение на норма от ЕКПЧОС. В случая обаче липсват фактически твърдения за тези обстоятелства. Ищецът се е ограничил само да извършва правна квалификация, която обаче не обвързва съда. Заради липсата на твърдения, които да се подвеждат под хипотезата на нормата на чл. 2в ЗОДОВ, съдът намира, че предявеният иск е недопустим - в този смисъл напр. Определение № 40/12.01.2023 г. по гр. дело № 4870/2022 по описа на ВКС, III ГО.

ОПРЕДЕЛИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по гр.д. № 4349/2024г. по описа на СРС, 45-ти състав, образувано въз основа на искова молба с вх. № 21932/24.01.2024г., подадена от Е. Д. М. против .. с която се претендира да бъде осъден ответникът да заплати на ищеца сумата от 24 000 лева, представляваща обезщетение за неимуществени вреди, причинените му в резултат на действия на служители на Прокуратура на Р.България по отказ и неадминистриране на жалба с правно основание чл. 422 от НПК, и съставляващи нарушение правото на ЕС и ООН по пр.пр. № 857/2020г. на САП, в периода от 19.10.2020 г. до 31.12.2023г.

Определението подлежи на обжалване в едноседмичен срок от връчването му на страните с частна жалба пред СГС.

Съдия при Софийски районен съд: _____